

BITI IMAM

Omer ŠTULANOVIĆ

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog Neka je neizmjerne hvala Allahu, dž.š., Gospodaru svih svjetova! Neka je salavat i selam posljednjem Allahovom poslaniku Muhammedu, a.s., njegovoj časnoj porodici i vrijednim ashabima.

Allah, dž.š., rekao je u Svojoj Časnoj knjizi Kur'ani-kerimu: „I reci: ‘Trudite se! Allah će trud vaš vidjeti, a i Poslanik Njegov i vjernici, i vi ćete biti vraćeni Onome Koji zna nevidljivi i vidljivi svijet, pa će vas o onome što ste radili obavijestiti’” (Et-Tevba, 106),

„O vjernici, Allaha se bojte, i neka svaki čovjek gleda šta je za sutra pripremio, i Allaha se bojte, jer On dobro zna šta radite” (El-Hašt, 18).

Božiji poslanik Muhammed, a.s., rekao je: „Radi šta hoćeš, ali ćeš se (na Sudnjem danu) suočiti sa svojim djelom”.

Draga i poštovana braćo i sestre, esselamu alejkum ve rahmetullahi ve berekatuhu!

Poštovani reisu-l-ulema dr. Mustafa ef. Ceriću, poštovani predsjedniče Udruženja ilmijje BiH Muharem ef. Hasanbegoviću, poštovani alimi, drage kolege imami i ostali prisutni!

Dozvolite mi da se u ime ovih mojih kolega i u svoje lično ime zahvalim na ovim priznanjima koja su nam uručena.

Vijest o dodjeli priznanja za dugogodišnji i uspješan imansko-hatibski i mualimski rad,

moram priznati, prvo me obradovala i suze mi na oči natjerala, jer priznanje dolazi od kolega imama koji dobro znaju šta znači ovaj poziv, ali onda, nakon što sam malo razmislio o svemu ovome, malo sam se i postidio i pomalo se neugodno osjećam danas ovdje pred vama, jer znam da na svakom našem muftiluku ima kolega imama koji bi, možda i sa više prava, trebali dobiti ovo priznanje. Ali, šta je, tu je.

Imamsko-hatibski i mualimski poziv je častan poziv, ali i veoma odgovoran, težak i zahtjevan poziv. To je tako uvijek bilo, a i sada je. A to najbolje znaju starije generacije u posljednjih 40-50 godina, gdje i ja pripadam.

Poslije više od 40 godina neprekidnog rada, evo već drugu godinu nalazim se u penziji ili mirovini, ako se to tako može nazvati.

Danas o mome radu drugi govore, sutra će me na Jevmu-l-kijamet u tome obavijestiti Onaj Koji sve zna.

Danas i ja želim reći nekoliko napomena o tome šta me vodilo kroz moj dugogodišnji rad, koji su to principi kojih sam se nastojao pridržavati. Možda to nekome ne znači ništa, ali meni znači, ponosan sam na to i želim to reći danas. Vjerujem da su upravo to imali u vidu članovi Glavnog odbora Ilmijje pri donošenju ove odluke, pa zato želim naglasiti sljedeće:

Imam mora voljeti, poštovati i cijeniti svoj poziv ako želi da ga i drugi cijene i uvažavaju. Bez obzira na sve poteškoće i iskušenja

koja sam prošao u svom radu, nikad nisam ni pomislio samovoljno napustiti imamsku službu. A bilo je prilika i povoda za takva razmišljanja.

Imam mora uvijek biti spreman svoj lični interes podrediti općem interesu svoje zajednice i džemata i voditi računa o emanetu i obavezama koje je preuzeo na sebe.

Ja sam o tome vodio računa koliko sam bio u stanju. Četrdeset godina beš-vakat namaz obaveze u svome džematu, redovna mektepska nastava, džume, teravije, mukabele, izgradnje džamija, obilasci područnih džemata i džematlija, bez ijednog dana bolovanja i izostanka zbog bolesti, sve dane svih Bajrama kroz cijeli svoj radni vijek proveo sam u svome džematu, sramota me bilo ostavljati svoju džamiju i mihrab u mubarek bajramskim danima, premda sam želio bajramovati sa svojom bližom rodbinom. Njih sam naknadno obilazio.

Tako se odvijao moj imamski rad. O tome bi se, uistinu, moglo još mnogo govoriti.

Imami se moraju međusobno voljeti, poštovati i uvažavati ako žele da i njih drugi uvažavaju

Sav svoj radni vijek moja kuća bila je otvorena i na raspolaganju mojim kolegama imamima, studentima i učenicima medresa koji su dolazili na ramazansku praksu, kao i moja biblioteka, kad god je trebalo.

Svoje stavove, kad su okolnosti zahtijevale, iznosio sam iskreno i otvoreno, bez obzira na druge, a stavove drugih sam uvažavao i poštovao, razlike u stavovima nisu remetile moje odnose sa kolegama.

Kad su bili najteži uvjeti za rad, imami su se više družili, sastajali i obilazili nego danas. Bar se meni tako čini, a volio bih da nisam u pravu. Svi nekuda žure, niko nema vremena ni za koga, kućne posjete i porodična sijela sve su rjeđi.

U svoje vrijeme, pa i danas, slobodan sam bio u svako doba nenajavljeno primiti svoje prijatelje i ugostiti ih bez bojazni da će me kasnije „kritikovati” moja supruga. To je bilo normalno, i drugi su tako radili.

Naša ulema i imami u cjelini moraju biti tolerantni prema svojim kolegama. Svoja eventualna neslaganja moraju rješavati

dijalogom, razgovorima i raspravama, bez javnog prepucavanja u medijima, jer to zbunjuje ne samo obične džematlije nego i nas obične imame, a često smo u prilici od svojih džematlija slušati neprijatne komentare.

I, na kraju želim napomenuti da imami moraju živjeti sa uvjerenjem da sve što čovjek radi – sebi radi i da će sve na kraju izići na vidjelo i da ćemo svi biti suočeni sa svojim djelima.

Imami, više nego drugi, moraju biti spremni za poziv na preseljenje sa ovog svijeta, jer sve što ima početak ima i svoj kraj, pa tako i naš radni vijek i život u cjelini. U svjetlu toga, gledam i na ova naša priznanja i nagrade.

Zahvaljujem se članovima Glavnog odbora Udruženja Ilmije BiH i predsjedniku Muharemu ef. Hasanbegoviću što su nam dodijelili ova priznanja povodom 10-godišnjice ovog udruženja pri Islamskoj zajednici.

Poštovana braćo i sestre, kad neko u toku svoga radnog vijeka dobije neko priznanje za svoj rad obično se kaže da će to biti podstrek za dalji rad i trud, da će to dati snage i kuveta daljim naporima u radu, i tako to obično i biva. Ali, šta reći kad neko dobije priznanje nakon isteka radnog vijeka i odlaska u penziju, u čemu je pouka i poruka i vrijednost takvog priznanja?! To je, mislim, dunjalučka satisfakcija za uloženi trud u radu i za sve pretrpljeno zbog tog rada. Ujedno, to je i poruka mladima da će se trud i pošten rad, na kraju, prepoznati i kod ljudi i kod Boga, inša-Allah.

Međutim, mene zaokuplja poruka iz citiranih ajeta i hadisa da ćemo na kraju biti vraćeni svome

Gospodaru na konačni sud i da će nas On obavijestiti o onome šta smo, kako i zašto radili. Zato, poštovana braćo i sestre, dovu činim, za sebe i za sve vas:

Gospodaru naš, oprosti nam grijehe naše i pređi preko naših hrđavih postupaka i proživi nas na Sudnjem danu s dobrim robovima Tvojim. Amin!

*** Govor Omer ef. Štulanovića, penzioniranog imama iz Ilijaša na svečanoj akademiji Udruženja ilmije održanoj 12.11.2008., na kojem mu je dodijeljeno priznanje za izuzetnu predanost i rezultate u vršenju imamskih, hatibskih i mualimskih dužnosti u džematu**